

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608067130864/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

»Han leve!»

Vivatet slog mod Loftsbjælkerne, så Stina og hendes Tærner standsede, blandede af deres egne Lys' Blafren og Røg. Selv van Harmst nikkede, langsomt, smilende, fra sin Plads, og op turnede Thorlander påny, hummerød, med Sveden blinkende i Pandens Furer og dryppende fra Kindernes dybe Folder, bukkende, stønnende, til højre og venstre, hvirvlende Sand- og Blåkregnen om sig, så Naboerne leende flygtede.

»Dette,» v. Schéele vuggede sig på sin Tå, med det krusede Hår som en Vinløvskrans om Panden, flyvefærdig som en Dionys, »er ej ene min, men »Bjærget« lykkeligste Dag! Den leve i taknemlig Ihukommelse i sene Led!»

»Ja,» Barchäus hvinede igennem, »i sene Led skal den huskes og forbandes! når vi forlængst angrrer i vort Hades. »Søger ikke jert eget!» Hør Sandheden af Dårens Mund: »Banen går til min Søns Brug!» Og hør den, selv hvor den klogtigt tier!» med opskudte Skuldre pegede han på van Harmst.

En brændende Rødme steg op i Bjærgrådens utilnærmelige Pande – et Øjeblik – han åbnede Munden ... og beholdt den åben ...

Steffan havde, lyttende mod Susannas Puls, blottet Adrian, som nu snorksov dér, svedig og bevidstløs.

»Og Sønnerne lønner de omtænksomme Fædre, Fremtiden gengælder Värmland den tabte Nutid! »Søger ikke jert eget« ... det vil sige: søger Göteborgs!» Barchäus lo.

Steffan kastede sig hastigt tilbage for at skjule Arvingen til Solförs', Hästhyttans m. m.'s Herligheder, men bøjede sig atter, ligegyldig, mod Susan. Nej, se kun og husk det, I »Bjærget«s Fædre: dets Søn og dets Datter, dets Fremtid, som I bestemmer over! Se, du triumferende Jærnets Gud: Mennesket, dit Offer – og din Besejrer! én Gang din Forløser og én Gang din Tilintetgører! Se den, der vover at fornægte dig!

Da – et Ryk – hans Hånd fløj i Bordet, i det nøgne Træ ...

Susan stirrede, blussende efter sin Søvn, med Hårets Flod om Skuldrene, strålende mod Brynte, der rød af Bevægelse, af Triumf, med Panden kastet tilbage, dér midt på du Pont'ernes Gulv ombølgedes af Vivatråbene for sin Fader, deres Besejrer.

Og dér – Adrian ... med Munden åben, fuld af Savl, med Øjnene